UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 768. Stephani Pap. IV. Annus 1. Const. Copro. Imp. Annus 28.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Visual Library

in viros inſanias ſuas, & beato Stephano incluſo S. Auxentij hæc manifeſtas reddidiſſe, ſalutiq́; remedia ſuſcepiſſe: hunc quaſi inſidiatorem ſuum diffamans, vna cum incluſo (vt prædictum eſt) interfecit. addit & de auaritia eiuſdem Tyranni, qua miſeros agricolas denudauit.

Ad poſtremũ anni huius iſta de nouo pſeudopatriarcha adijcit: *Eodem anno Niceta falſi nominis Patriarcha, iconas ex muſiuo factas, quæ in Patriarchio ſecreti minoris erant, eraſit; & imagines Magniſecreti, quæ ſculptæ erant in ligno, depoſuit, & cæterarum imaginum facies delmiuit, ſed in Abrahamio ſimiliter fecit.* hactenus de anni huius rebus impiè geſtis ab Imperatore Theophanes in Annalibus.

IESV CHRISTI
Annus 768.

STEPHANI PAP. IV. Annus 1. CONST. COPRO. IMP. Annus 28.

I. SEPTINGENTESIMVS ſexageſimus octauus ſequitur annus ſextâ Indictione ſignatus, quo eiecto Conſtantino pſeudopapa, vbi ſediſſet annum vnum, menſem vnum, & qui ſubrogatus eſt præter ius faſque Philippo pariter ceſſare iuſſo legitimè riteque ex ſacrorum canonum præſcripto creatur Stephanus, Nonis Auguſti menſis, huius nominis quartus, dictus à nonnullis tertius. Sed quomodo iſta ſe habuerint, ſunt ex Anaſtaſio petẽda, quo antiquiorem & fideliorẽ habemus neminem: qui vbi narrauit mutationem Apoſtolicæ Sedis factã per ipſum Conſtantinum, de ijs qui poſteà hoc anno aduerſus eum vindices inſurrexerunt, hæc ait: *Hoc verò cernens Chriſtophorus Primicerius & Conſiliarius, zelo Fidei vnà cum filio ſuo Sergio tunc ſacellario exiſtente, maluerunt magis mori, quàm talem impiam nouitatem, & impiam præſumptionẽ in Sedem Apoſtolicam perpetratam conſpicari. Et quotidiè in fletu & lachrymis perdurantes, ſimulauêre ſe monachos fieri velle: ſeſeq́; abſolui ab eodẽ Conſtantino petiêre, & in monaſterium Saluatoris Domini noſtri Ieſu Chriſti proficiſci, aſſerentes illic monachicum ſe ſuſcepturos habitum. Suſcepto ab eodem Chriſtophoro Primicerio ſacramento Conſtantinus illis credens, eos abſoluit,* dimiſit ſcilicet. *Quibus properantibus, & vſq; ad fines Longobardorum coniungentibus, hoc eſt, peruenientibus, velletq; Abbas iam fati monaſterij eos in idem monaſterium deducere: declinauêre ab itinere idem Chriſtophorus Primicerius & eius filius Sergius dudum quidem ſacellarius poſtmodum Secundicerius, adiurantes firmiter Theodicium Ducem Spoletinum, vt eos trans Padum ad Deſiderium ſuum deduceret Regem Longobardorum, nitentes ob hoc redemptionem ſanctæ Dei Eccleſiæ perficere. Eosq; idem Spoletinus Dux ad ſuum deportauit Regem. Et dum eius obtutibus præſentati fuiſſent, obnixè eundem Regem deprecati ſunt, eum auxiliũ tribui, vt talis nouitatis error ab Eccleſia Dei amputaretur.*

II. *Dum verò prænominatus Chriſtophorus & Sergius eius filius apud præfatum demorarentur Regem: fecit prædictus Conſtantinus Apoſtolicæ Sedis inuaſor ordinationem presbyterorum & diaconorum, presbyteros octo, diacones quatuor ordinans, ſed & Epiſcopos in ipſius anni circulo & vnius menſis fecit per diuerſa loca numero octo.* & infrà: *Dum hæc agerentur coniunxerunt ameſatus Chriſtophorus & Sergius in ciuitate Reatinam, abſoluti à Longobardorum Rege. Et præcedẽtes Sergius & Vualdipertus presbyter cum Reatinis & Furconinis, atq; alijs Lõgobardis Ducatus Spoletini, coniunxerunt ſubitò ac repentè in hanc Romanam Vrbem, vigeſimaoctaua die Iulij menſis, Indictione ſextâ, veſpere ipſo crepuſculo noctis, vigiliâ beatorum Martyrum Abdon, & Sennen, occupantes pontem Salarium. Aliâ verò die tranſeuntes per pontem Miluium venerunt ad portam beati Petri, & inde pergentes, appropinquauêre ad portam ſancti Pancratij. Quidam verò propinqui iam fati Chriſtophori & Sergij ipſam portam obſeruantes ac cuſtodientes, cernentes ipſum Sergium ad eandem portam appropinquaſſe, annuêre ei, & protinus ipſam aperuerunt portam, ſicq; iam dictus Sergius & VValdipertus cum Longobardis in Romanam Vrbem ingreſſi ſunt. Et per muros ciuitatis cum flammula aſcendebant, metuentes Romanum populum, & nequaquam de- Genuiculo ipſi auſi ſunt deſcendere, ſed cum nimio tremore ibidem adſiſtebant.*

III. TOTO OCCIDITVR. *Hoc verò audiens Toto & Paſiuus germani fratres, ignorantes ingenium & dolum, quod ei proditores inierant, occurrêre cum aliquantis ad prædictam portam cum quibus & Demetrius Secundicerius, & Gratioſus tunc Chartularius poſtmodum Dux, properauerunt, qui & ipſi in conſilio erant cum præfatis proditoribus. Et appropinquantes ad eoſdem Longobardos, abiauit Totoni Duci ex ijſdem Longobardis, qui bellator præ omnibus apparebat Racipertus nomine, & impetum fecit ſuper eundem Totonem; ſuper quem idem Toto irruens, atq; fortiter percutiens eum, interfecit: Quod aſpicientes Longobardi, in fugam conuerſi nitebantur euadere. Sed Demetrius Secundicerius & Gratioſus Chartularius poſt tergum ſupradicti Totonis adſiſtentes, eum in dorſum lanceis percutientes ſic aduerſus eum præualuêre atq; interfecerunt. Paſiuus verò in Lateranenſe fugit Patriarchium, annuncians ſuo germano Conſtantino quæ geſta fuerant.*

IV. FVGA CONST. PSEVDOPAPAE. *Hoc verò audito fugit idem Conſtant. cum ſupraſcripto Paſiuo & Theodoro Epiſcopo & Vicedomino ſuo in Eccleſiam ſancti Venantij, & aliquantulum ibi reſedere. Et conſiderantes ſi melius ſe poſſent ſaluare, in Veſtiarium aſcendere. Illic intus Oratorium ſancti Cæſarij ingredientes, clauſiq; ſuper ſe ianuis ibidem reſidebant. Et conuenientes poſt aliquantas horas huius Romanæ militiæ Vrbis iudices, eos ex ipſo Oratorio ejicientes, ſub cuſtodia munière.*

STVDIO VVALDIPERTI ELEVATVR IN PONTIFICEM PHILIPPVS. *Alio verò die Dominico congregans VValdipertus presbyter, ignorante autem prædicto Sergio, aliquãtos Romanos, pergentesq; in monaſterium S. Viti abſtulêre exinde Philippum presbyterum, quem eligentes & cum gaudio vocibus acclamãtes, Philippum Papam, ſanctus Petrus elegit eum, in baſilicam Saluatoris more ſolito deduxerũt, illic oratione ab Epiſcopo data, iuxta antiquitatis morem, tribuentemq; pacem omnibus, in Lateranenſe deduxêre Patriarchium: & ibidem ſimiliter in Sede Pontificali ſedens, omnibus tribuens (vt mos eſt) pacem, aſcendit ſurſum, & menſam (vt aſſolent Pontifices) tenuit, ſedentes cum eo aliquanti primates Eccleſiæ, & Optimates militiæ.*

V. PHILIPPVS MALE ELECTVS EIICITVR. *Poſt paululum verò conueniens eodem die ſæpè fatus Chriſtophorus Primicerius, cognitaq; cauſâ electionis ipſius Philippi, illic cum magna aſcendens ira, iureiurando coram omnibus Romanis affirmabat, dicens ſe Romæ minimè egreſſurum, quouſq; Philippus presbyter de Lateranenſi non fuiſſet expulſus Patriarchio. Tunc properans antedictus Gratioſus cum aliquantis Romanis expulerunt iam dictum Philippum presbyterum de eodẽ Patriarchio, qui & per ſcalam quæ ducit ad balneum deſcendens, cum magna reuerentia ad ſuum reuerſus eſt monaſterium.*

STEPHANVS PAP. ELIGITVR. *Sicq; præfatus Chriſtophorus aliâ die aggregans in Tribus Fatis ſacerdotes & primates cleri, & Optimates militiæ, atq; vniuerſum exercitum, ciues honeſtos, omniſq; populi Romani cœtũ, à magno vſq; ad paruũ, pertractantes pariter, concordauêre omnes vnâ mente, vnoq; conſenſu in perſonã præfati beatiſſimi Stephani. Pergenteſq; in titulũ beatæ Cæciliæ, in quo idẽ Stephanus presbyter exiſtens ſpiritualem agebat vitam, eum Pontificẽ elegerunt: quẽ cum vocibus acclamationum & laudibus in Lateranenſe deportauerunt Patriarchium, & vitæ omnibus in eius electione peractis, Deo auctore, Pontificatus aſſumpſit culmen.* quiſnam ille fuerit Stephanus idem Anaſtaſius hæc ſuperius.

VI. *Stephanus tertius dictus,* reuerà quartus, *natione Siculus fuit, ex patre Oliuo, vir ſtrenuus & diuinis ſcripturis eruditus, atq; Eccleſiaſticis traditionibus imbutus, & in earu obſeruatione conſtantiſſimus perſeuerator. Hic dũ à Sicilia ſuâ inſula in hanc Vrbem veniſſet Romanã: contradidit eum domnus Gregorius ſanctæ recordationis Papa tertius monaſterio S. Chryſogoni, quod iam nouiter fundabat, illicq; monachus atq; clericus eſt effectus, quẽ poſteà beatiſſimus Zacharias Papa ex ipſo auferens monaſterio, in Lateranenſis Patriarchij cubiculo ſuo præfecit. Eum poſtmodũ in presbyterum tituli ſancti Cæciliæ conſecrauit, quẽ tamen præ eius caſtitatis modeſtia in ſuo officio in Laterano detinuit, ſed & reliqui ſcilicet domnus Stephanus & Paulus beatiſſimi Põtifices eũdem ſanctiſſimum Stephanum præ eius pijs cõuerſationibus in ſuo ſeruitio ſimiliter detinuerunt.* hæc de Steph. Anaſtaſius.

Pergit verò de ijs dicere, qui ſequuti ſunt poſt eius electionem turbinibus. *Dum verò,* inquit, *adhuc electus extitiſſet idem ſanctiſſimus vir, congregati aliquando peruerſi quidam præ oculis Deum non habentes, nec metuentes terribile futurũ iudicium,*

QVÆ ADVERSVS INVASOREM SEDIS APOSTOLICAE SVNT FACTA.

diorum: ſubiungit à quibuſdam peſtiferis malorum auctoribus, quibus digna facta retribuat Dominus, comprehendentes Theodorum Epiſcopum & Vicedominum Conſtantini (quod dici impium eſt) eruere oculos, & linguam eius crudeliter amputarunt: ſed & Paſsiuũ ſimiliter oculos eruere iuſſi ſunt; & tantam iniquitatem in eos monſtrauere, vt nec in proprias domos eos deportari permitterent, vt illa cura à ſuis hominibus exhiberi deberet: ſed ablatis omnibus eorum rebus atq; familijs, atq; poſſeſsionibus, vnum ex eis: Theodorum ſcilicet Epiſcopum, in monaſterium Cliui Scauri retrudi fecerunt, vbi fame & ſiti cremans, clamanſq; aquam, ita exhalauit ſpiritum. Paſsiuum verò in monaſterium ſancti Silueſtri deduxerunt: Nam & Conſtãtinum inuaſor Apoſtolicæ Sedis, dum deductus in medium eſſet, magna pondera in eius adhibentes pedibus, in ſella muliebri ſedere ſuper equum fecerunt, & in monaſterium, Cellas nouas, coram omnibus deportatus eſt.

VIII. CONST. PSEVDOPAPA DEGRADATVR.

Sabbato verò die diluculo ante vnam diem ordinationis præfati beatiſsimi Papæ Stephani, aggregati aliquanti Epiſcoporum & presbyterorum & cleri in baſilica Saluatoris, iterum præfatus Conſtantinus ad medium allatus eſt, lectiſq; ſanctiſsimis canonibus, ita depoſitus eſt. Accedens enim Maurianus ſubdiaconus orarium de eius collo abſtulit, & ante pedes eius proiecit, & compages eius abſcidit, ſicq; alia die Dominico antè dictus beatiſsimus Stephanus conſecrationem ſuſcepit Pontificatus.

POPVLI ROM. PVBLICA CONFESSIO.

Factáq; ab vniuerſo populo Romano pœnitentia & confeſsionis deprecatione apud diuinam clementiam: per quam ſe omnes peccaſſe in prædicti Conſtantini inuaſoris Apoſtolicæ Sedis impia ordinatione, confitentes pro eo quòd ei non reſtiterunt: ita ex alta voce in ambone beati Petri baſilicæ à Leontio Scriniario eadem relecta eſt confeſsio.

QVÆ PASSVS GRACILIS TRIBVNVS.

Poſt hæc verò cõgregati vniuerſi exercitus Romanæ ciuitatis & Tuſciæ & Campaniæ, pergentes Alatrum partis Campaniæ, vbi erat Gracilis Tribunus conſentaneus iam dicti Conſtantini Apoſtolicæ Sedis inuaſoris: per quem plurima mala in Campaniæ parte perpetrata ſunt, conſtringenteſq; fortiter eamdem ciuitatem, ipſum exinde abſtulerunt Gracilem, & huc Romam detulerunt: quem in arctam cuſtodiam detrudentes, aliquantis diebus ibidem mãcipatus extitit. Poſtmodum verò quidam iniqui Campani, qui huc Romã aduenerant, adhortati ab alijs nequioribus & impijſsimis, eumdem Gracilem ex ipſa cuſtodia auferentes, & quaſi eum in monaſterium deportantes, dum ad Coloſſeum aduenissent, illic eius oculos eruere & linguam abſtulere.

IX.

Porrò aliquanto poſt hæc præteritis diebus, dum Tuſciani & Campani hic Romæ aggregati fuiſſent, inito conſilio, cum præfato Gratioſo & fortioribus eius, per quorum auctoritatem tanta mala operabantur, Deum non metuentibus perrexerunt cum cuneo militum Tuſciæ atque Campaniæ primo diluculo in monaſterium ad Cellas nouas, vbi Conſtantinus antedictus Apoſtolicæ Sedis inuaſor retruſus erat, eumq; ex ipſo eijcientes monaſterio, eius eruerunt oculos, & cæcum in platea iacentem reliquerunt. Ita quidem factum, permittente & vlciſcente Deo nefarium ſcelus, vt poſteris eſſet exemplo, ne vnquam ſacroſanctam Apoſtolicã Sedem inuaderet laicus homo, vel quiuis alius manu militari ſe in eã intruderet. Pergit adhuc auctor reliqua hoc anno in eadem crudelitate tranſacta narrare his verbis:

CONST. PSEVDOPAPA QVÆ PASSVS.

X.

His itaq; geſtis, peractiſq; inſurrexere quidam dicentes, quòd antedictus VValdipertus presbyter, Longobardorum genere ortus, conſilium cum Theodicio Duce Spoletino & aliquãtis Romanis iniiſſet ad interficiendum præfatum Chriſtophorum Primicerium, & alios Romanos primates, & ciuitatem Romanam Longobardorum genti tradendam. Vnde directus eſt quidam Chriſtophorus Vicedominus cum multitudine populi ad eum comprehendendum: ipſe verò hoc agnito, fugit in Eccleſiam ſanctæ Dei Genitricis Virginis Mariæ, quæ vocatur ad Martyres. Quem exinde idem Vicedominus abſtraxit, portantem eumdem VValdipertum imaginem ipſius Dei Genitricis, eumq; in teterrimam fecerunt retrudi cuſtodiam, quæ vocatur, Ferrata, in Cellario maiore. Et poſt modicos dies ipſum de eadem cuſtodia eijcientes VValdipertum presbyterum, eumq; proijcientes in terram, iuxta tranſendam campi Lateranenſis, eius effoderunt oculos, & linguam ipſius crudeliter ac impiè abſciderunt, dirigenteſq; illum in Xenodochium Valerij, ibidem poſtmodum ex eadẽ oculorum effoſsione vitam finiuit.

VVALDIPERTVS PRESBYTER EXCAECATVS MORITVR.

XI.

Itaque in exordio ordinationis ſuæ, quo idem ſanctiſsimus Præſul Pontificatus apicem aſſumpſit, direxit in Franciæ partes ad eximios viros Pipinum, Carolum, & Carolomannum Reges Francorum & Patricios Romanos, Sergium antedictum ſecundicerium, & Nomenclatorem illo tempore exiſtentem, deprecans atq; hortans eorum excellentiam per ſuas Apoſtolicas litteras, vt aliquantos Epiſcopos gnaros, & in omnibus diuinis ſcripturis atq; ſanctorum canonum inſtitutionibus eruditos ac peritiſsimos dirigerent, ad faciendum in hac Romana vrbe Concilium pro eadem impia noui erroris ac temeritatis præſumptione, quam antefatus Conſtantinus Apoſtolicæ Sedis peruaſor auſus eſt perpetrare.

Et properante antedicto Sergio in Francorum regiones, inuenit de hac luce migraſſe Chriſtianiſsimum Pipinum Regem: & cœptum gradiens iter, peruenit ad eius filios antedictos Carolum, & Carolomannum germanos fratres Reges Francorum & Patricios Romanorum: quibus Apoſtolicas litteras tradens, benignè ab eis ſuſceptus eſt, & dignam illis impendentes honorantiam, cuncta nihilominus pro quibus miſſus eſt ab eorum excellentia impetrauit, dirigentes ipſi Chriſtianiſsimi Reges duodecim Epiſcopos ex eiſdem Frãcorum regionibus in diuinis ſcripturis, & ſanctorum canonum cæremonijs doctos, ac probatiſsimos viros, &c. Porrò aduentus eorum in Vrbem non hoc anno, ſed ſequenti contigit, veris initio, cùm & celebratum Romæ Concilium fuit, agemus ergo de eo ſuo loco.

XII. Audiſtis ex ijs quæ dicta ſunt, & certum annum, quo Chriſtianiſsimus Rex Pipinus ex hac vita deceſſit, ex quibus redarguas eos qui ante præſentem annum, vel qui poſt eum deceſſiſſe tradunt. de die autem alij, vt Regino, & qui eum ſunt ſequuti, tradunt octauo Idus Auguſti eũ defunctum, [a] alij octauo vel nono Kalendas Octobris. Illud autem certum, annos Caroli Magni Pipini filij numerari cœptos à ſeptimo Idus Octobris hoc anno, cum videlicet ipſe coronatus eſt Nouiomi, & Carolomannus frater Sueſsione.

Pipinus igitur benè perfunctus bellicis rebus, ... tans ad proximum ſe parans obitum orationis cauſa viſit ſepulchrum ſancti Martini Turonis, unde reuerſus Pariſios, ad ſanctum Dionyſium reddidit Deo ſpiritum, qui & à tempore, quo à Stephano Papa coronatus eſt, annos regnauit quatuordecim. Ab vnctione verò per Bonifacium exhibitam [b] numerant Pipini Regni annos quindecim, menſes quatuor & dies viginti, licet propterea Ado Viennenſis tribuat Regni eius annos decem & octo.

XIII. Porrò Pipinus cùm ob præſtantiam rei militaris, quòd ſæpè hoſtes ingenti gloria ſuperauit, tum ob eximium animo religionis cultum, munificentiamq; quam erga ... nes, tum præſertim proſecutus eſt Romanam Eccleſiam, immortalem peperit ſibi apud homines laudem, & æternam gloriam apud Deum. De ijs autem, quæ contulit Eccleſiæ præter alia vetera ſcriptorum monumenta, legebatur Rauennæ antiqua tabula, cuius hæc tantum integra ſeruata iniuria temporum [c].

PIPINVS. PIVS. PRIMVS. AMPLIFICANDAE. ECCLESIAE. VIAM. APERVIT. ET. EXARCHATVM. RAVENNAE. CVM. AMPLISSIMIS. reliqua deſunt ... fortaſſe tyrannorum.

Defunctus Pipinus, humatus eſt Lutetiæ Pariſiorum in Eccleſia S. Dionyſij, vt affixa ſepulchro tempore Caroli Magni inſcriptio docet his verbis: [d]

PIPINVS REX PATER CAROLI MAGNI. quod breue elogium, ſatis nomen ipſius tantum Pipini ad ... rem laudem perpetuò conſignandam.

XIV. Quod ad res pertinet Orientis, hæc ex Theophane red... dunt Græcorum Annales: *Anno vigeſimo octauo imperij ſui Conſtantinus Imp. coronauit Eudociam vxorem ſuam, ... trigamus, hæcq; eſſet tertia coniux, ... cubitorum, Kalendis Aprilis filios ſuos ... rum & Nicephorum, poſtera die, qua feſtum celebratur ... Paſcha, Cæſares ordinauit, Patriarcha Niceta ... te, & Imperatoribus chlamydes & Cæſares galeas ... bus, pari modo & Nicetæ nouiſsimo fratri eorum ... cto, ſuperpoſuit ei chlamydem & auream coronam, & ... ceſſerunt, iactantibus Imperatoribus hypata & ... ſemiſſa, & emiſſa, & numiſmata noua vſque ad magnam Eccle-*

ſum erant iſta miſsilia more maiorum diebus lętitiæ ſpargi ſolita in populum.

XV. Quis iſta conſiderans de felicitate ſceleſtiſsimi Principis, pariterque mente recolens tot tantaque ab eo ſcelera perpetrata, quibus planè à Deo alienus pluribus modis eſt demonſtratus, non ſubitò prudens ad illud recurrat, quod de iſtiuſmodi à Propheta Dauid eſt dictum: [a] *Erue me de manu filiorum alienorum, quorum os locutum eſt vanitatem, & dextera eorum dextera iniquitatis: quorum filij ſicut nouellæ plantationes in iuuentute ſua, filiæ eorum circumornatæ vt ſimilitudo templi, promptuaria eorum plena eructantia ex hoc in illud, oues eorum fœtoſæ abundantes in egreſſibus ſuis, boues eorum craſſæ: non eſt ruina maceriæ, neque clamor in plateis eorum. Beatum dixerunt populum, cuius hæc ſunt.* Ita vulgus, ex humana felicitate beatitudinem ponderans. Sed quid Videns, quid Dei Conſiliarius, & cernens vera Propheta? id quod ſubijcit: *Beatus populus cuius Dominus Deus eius.* procul abhorrens vt beatos feliceſque exiſtimet filios alienorum, de quibus idem aliàs: [b] *Filij alieni mentiti ſunt mihi, filij alieni inueterati ſunt, & claudicauerunt à ſemitis ſuis.* Sed qui magis alieni dicendi, quàm qui per hæreſim à Catholica fide diſcedunt? de quibus myſticè ab eodem Propheta dictum: [c] *Errauerunt ab vtero, locuti ſunt falſa.* & quæ ſequuntur ab eo ibidem expreſſa certa ſtigmata hæreticorum.

[a] Pſal. 143. [b] Pſal. 17. [c] Pſal. 57.

IESV CHRISTI
Annus 769.

STEPHANI PAP. IV. Annus 2. CONST. COPRO. IMP. Annus 29.

I. SEQVITVR annus Redemptoris ſeptingêteſimus vndeſeptuageſimus Indictione ſeptima, quo celebratum eſt Romæ Concilium à Stephano Papa, cui inter alios interfuerunt duodecim Epiſcopi ſelectiſsimi è Gallijs accerſiti (vt vidimus) anno ſuperiori, & alij plures Tuſciæ Campaniæque & aliarum Italiæ regionum Epiſcopi. Porrò tunc celebrandi Concilij ea cauſa magni momenti præceſſit, nimirum vt corrigeretur impudens factum à Conſtantino Pſeudopontifice perpetratum, cùm ille inuaſor Apoſtolicę Sedis ex laico vno fermè momento tamquàm in ſcena prodijſſe factus Pontifex. Damnauit itaque ſancta Synodus vnà cum auctore eundem Sedis Apoſtolicæ inuaſorem; & ne in poſterum talia quis præſumeret, canone ſancito prohibuit.

CONC. ROMANVM.

De his etiam qui ab eodem Conſtantino fuerant ordinati, in eadem Synodo actum atque definitum eſt, ne vlterius in eo ordine miniſtrarent. Ad poſtremum verò quæcumque aduerſus ſacras imagines Conſtãtinopoli decreta fuiſſent, ſtatuit ſancta Synodus eſſe penitùs irrita. Porrò Synodi huius licèt Acta non extent, tamen loco ipſorum ſuppetunt quæ apud Anaſtaſium Bibliothecariũ ſunt ſcripta, & quæ in epiſtolis Hadriani Papæ leguntur.

II. *Perueuientibus* (inquit Anaſtaſius) *in hanc Romanam Vrbem menſe Aprilis, Indictione ſeptimâ, duodecim Gallicanis Epiſcopis omnium doctiſsimis à Carolo Rege electis: protinùs antedictus Stephanus ſanctiſsimus Papa aggregauit diuerſos Epiſcopos Tuſciæ atque Campaniæ, & aliquos alios iſtius Italiæ prouinciæ. Quibus omnibus congregatis, Concilium peractum eſt in baſilica Saluatoris Domini noſtri Ieſu Chriſti, iuxta Lateranenſe palatium. Et præſidente eodem beatiſsimo Stephano Papa, conſidentibus etiam pariter cum eo iſdem omnibus Epiſcopis: deductus eſt Conſtantinus Apoſtolicæ Sedis inuaſor, iam excæcatus oculis. Et ſubtiliter exquiſitum eſt, cur præſumpſiſſet Apoſtolicam Sedem laicus exiſtens inuadere, & talem impiæ nouitatis errorem perpetraret. Ita coram omnibus profeſſus eſt, vim ſe in populo pertuliſſe, atque per brachium populi fuiſſe electum, atque coactum in Lateranenſe Patriarchium deductum propter grauamina & præiudicia illa, quæ Romano populo ingeſſiſſet domnus Paulus Papa. Et corruens in terram manibus extenſis in pauimento, ſe reum, ac ſuper numerum arenæ maris peccaſſe dicebat, petens miſericordiæ veniam ab eodem ſacerdotali* conſequi Concilio. *Quem è terra eleuare facientes, [illegible] de eo protulêre ſententiam.*

CONST. INVASOR PAPATVS IN SYNODO DAMNATVR.

III. *Alia verò die denuò aſſerentes eum, atque interrogantes de eadem impia nouitate, reſpondit, nihil noui ſe feciſſe dicens: quia & Sergius Archiepiſcopus Rauennatium laicus exiſtens effectus eſt. Et Stephanus Neapolitanæ ciuitatis & ipſe laicus repentè Epiſcopus conſecratus eſt. Dum verò talia ipſe Conſtantinus proſequeretur: illicò irati zelo Eccleſiaſticæ traditionis vniuerſi ſacerdotes alapis eum ceruicem cadere facientes, eum extra eandem Eccleſiam eiecerunt.* Ita planè tanta inſolens fuit adhibenda ſeueritas, ne ad tantum parricidum ſcelus quis audax ruſſus auderet irrumpere, ſicque nullus penitùs pateret aditus audaciſsimæ temeritati. Sed quæ præter hæc in ſancta Synodo in eadem geſta ſint cauſa, ab eodem auctore ſic accipe: *Tunc combuſtis omnibus eius actionum geſtis, ſimul & Concilium illud quod in ſcriptis de eius quaſi confirmatione editum fuerat, combuſſere in medio presbyterij ipſius Eccleſiæ.* hic monendus Lector, apud Marianum Scotum perperàm ex vitioſo textu legi, ipſos ſacerdotes, ac etiam Conſtantinũ tunc fuiſſe combuſtos: quod falſiſsimum eſt, vt ex eodem Anaſtaſij textu error ipſe conuincitur. ſed quæ hæc ſecuta ſunt audi.

CAR. IN CONST. ITA SEVERA CENSVRA ACTVM.

IV. *Hoc facto proijcientes ſe in terram ſanctiſsimus Stephanus Papa cum vniuerſis ſacerdotibus & populo Romano, clamanteſque Kyrie eleiſon, cum ingenti fletu peccaſſe ſe omnes confeſſi ſunt, pro eo quòd de manibus ipſius Conſtantini communionem ſuſcepiſſent. ſicque ex hoc omnibus indicta eſt pœnitentia. Tunc allatis ſacratiſsimis canonibus, eiſque liquidò perſcrutatis, prolata eſt ſententia ab eodem ſacerdotali Concilio ſub anathematis interdicto, ne vllus vmquàm præſumat laicorum, neque ex alio ordine niſi per diſtinctos gradus aſcendens diaconus vel presbyter Cardinalis factus fuerit, ad ſacri Pontificatûs honorem poſſit promoueri.* ſic igitur eo ſtatuto canone, omnis inuaſoribus ſanctæ Apoſtolicæ Sedis occluſus eſt aditus, veluti alto interiecto pariete, quo profanum eſſet à ſacro diuiſum. Quæ verò his addiderunt Patres de rebus ab eodem Conſtantino Pſeudopontifice geſtis, ſic accipe ex eodem Anaſtaſio auctore.

PVBLICA CONIVNCTIO CONFESSIO ET POENITENTIA.

V. *Sed & alia plura* (inquit) *quæ de eo canonicâ indigebant correctione, in eodem Concilio ſtatuerunt emendanda. De Epiſcopis verò atque presbyteris & diaconibus, quos ipſe Conſtantinus conſecrauerat, ita in eodem Concilio promulgatum eſt: Vt qui Epiſcopi ex presbyteris ſiue diaconibus ab eo ordinati fuerant, in priſtinum honoris ſui gradum reuerterentur. & ſi placibile fuiſſet omni populo ciuitatis ſuæ, denuò facto decreto electionis more ſolito, cùm clero & plebe ad Apoſtolicam veniſſent Sedem: ab eodem ſanctiſsimo Stephano Papa benedictionis ſuſciperent conſecrationem. Presbyteri verò illi & diacones ab eodem Conſtantino conſecrati ſimili modo, in illum in quo exiſtebant, habitum reuerterentur. Et poſtmodum ſi qui eorum placibiles extitiſſent, antefatus beatiſsimus Pontifex presbyteros eos aut diacones* * *conſecraret. Statuentes vt hi qui ex eis* * *conſecrandi eſſent, nequaquàm ad potiorem honorem aſcenderent, nec ad Pontificatus promouerentur culmen, ne talis impiæ nouitatis error in Eccleſia pullularet.*

DE ORDINATIS A SCHISMATICO PP. QVID STATVTVM IN SYNODO.

* conciliaret * conciliandi

VI. *Ipſe verò antefatus beatiſsimus Stephanus Papa coram omni ſacerdotali collegio clarâ voce clamauit, dicens, nullo modo ſe mittere aut penitùs declinare in eorundem presbyterorum & diaconorum conſecrationem. De laicis verò, qui ab eodem Conſtantino presbyteri & diaconi conſecrati ſunt, ita promulgatum eſt, vt in religioſo habitu cunctis diebus eorum vitæ ſiue in propriis domibus vel vbi fuiſſent, permanere deberent. Huiuſmodi verò promulgatis ſententijs: illicò Epiſcopi illi, qui ab eodem Conſtantino ordinati ſunt, reuertentes iuxta eiuſdem Pontificis ſententiam in priſtinum honoris gradum, electi denuò à clero & plebe cum ſolito decreto ad Sedem Apoſtolicam properantes, ab eodem ſanctiſsimo Papa* * *conſecrati ſunt. Nam presbyteri & diacones illi vſque ad mortem ipſius Pontificis ſic remanentes numquàm ſunt ab eo* * *conſecrati. Ita enim in eodem Concilio ſtatutum eſt, vt omnia quæ idem Conſtantinus in Eccleſiaſticis ſacramentis ac diuino cultu egit, iterari debuiſſent, præter ſacrum baptiſma ac ſanctum chriſma.* At quod ad Epiſcopos ſpectat, ne eos exiſtimes iterum conſecratos, ſed accepiſſe dumtaxat, more maiorum, benedictionis myſterium, quod auctor nominat benedictionis ſacramentũ, ritus illos ſolemnes adhiberi ſolitos

EPISCOPORVM ELECTIO ITERATA.

* cõciliati * cõciliati